

den Præst, fra hvem de have løst Sognebaand. I den Erklæring, der omtales i § 5, foreslaar Mindretallet, saavel som det øvrige Udvalg, at udelade Konfirmationen, da denne er en fri Sag for Folkekirkens Medlemmer, og at ændre Ordene „døbte i Folkekirken“ til de med Folkekirkens Praksis bedre stemmende Ord: „døbte med en af Folkekirken anerkendt Daab“.

Mindretallet finder det tvivlsomt, om det vil være rigtigt at slaa fast, at Valget af Menighedsudvalgets eller Menighedsraadets Medlemmer altid skal foregaa efter *Forholdstal*. Det billiger, at man derigenem vil sikre de kirkelige Mindretal mod at blive udelukkede. Men det mener ikke, det vil være rigtigt at fremtvinge en saadan Partideling i Menigheden, som Forholdstalsvalgmaaden forudsætter, hvor den ikke findes, og det finder derfor tilstrækkelig Betyggelse for Mindretallene i et Forslag om, at Valgene skulle foregaa efter Forholdstalsvalg, for saa vidt det begæres af mindst 10 valgberettigede Medlemmer af Sognemenigheden.

Angaaende *det Løfte, som Menighedsraadets Medlemmer efter § 8 skulle aflægge*, foreslaar Mindretallet, at det kun kommer til at gaa ud paa, at de med Troskab og Nidkærlighed vil udføre det dem betroede Hverv overensstemmende med Lovgivningen. Det havde i og for sig intet haft at indvende imod de tilføjede Ord „og den danske Folkekirkens Forskrifter“, hvis det havde været klart, at der dermed kun sigtedes til saadanne ydre Forskrifter, om hvis Indhold og Betydning enhver let kunde forvise sig. Men da det i Anmærkningerne til Forslaget er udtalt, at den, der staa i bevidst Modsætning til Folkekirkens „symbolske Bøger“, ikke vil kunne aflægge dette Løfte, og da det yderligere af Forhandlingerne i Folketinget fremgaa, at de symbolske Bøger regnes med til „Folkekirkens Forskrifter“, maa Mindretallet foreslaa at stryge disse Ord. Det finder det ganske uforvarsligt at paalægge Lægmænd en Forpligtelse paa symbolske Bøger, de som Regel aldrig have læst, og over for hvilke det paa mangfoldige

Punkter vil være dem umuligt at afgøre, om de ere i Overensstemmelse med de deri indeholdte fine teologiske Lærdomme, især da enkelte af disse ere saadanne, til hvilke antagelig alle Folkekirkens Præster staa i bevidst Modsætning.

Mindretallet kan ikke tiltræde Bestemmelsen om, at der under Menighedsraadets Ledelse skal oprettes en *fri kirkelig Fattigpleje* i hvert Sogn, og at Indholdet af Kirkens Bøsser, Fattigtavler og Blok, der hidtil har været henlagt til „de fattiges Kasser“, for Fremtiden skal henlægges til denne ny Institution. Selve det Beløb, der er Tale om, vil i de fleste Tilfælde være ret ubetydeligt, men det, der i Mindretallets Øjne er det betænkelige, er, at man saaledes i hvert Sogn vil faa tre forskellige Institutioner til at tage sig af Fattigplejen: det almindelige Fattigvæsen, de fattiges Kasse og den kirkelige Fattigpleje. Mindretallet vurderer til fulde Værdien af en virkelig *fri kirkelig Fattigpleje*, men mener ogsaa, at en saadan maa udgaa fra en frivillig Menighedskreds. Det forstaaer derimod ikke Betydningen af den saakaldte *fri kirkelige Fattigpleje*, som her befales oprettet. Enten maa denne kirkelige Fattigpleje — som det er antydnet — for en Del overtage den Virksomhed, der nu udføres af de mere kommunale Myndigheder, eller ogsaa vil det let volde Forvirring, at man i Sognet har to fri Fattigkasser, der arbejde uafhængig af hinanden, den ene ud fra mere almenmenneskelige, den anden ud fra kristelige Grundsatninger, men begge under Ledelse af Bestyrelser, der i det væsentlige ere valgte af de samme Beboere. Mindretallet finder det rettest at udvikle de bestaaende fri Fattigkasser videre og at overlade den særlig kirkelige Fattigpleje til frivillige Menighedskredse. Skulde man imidlertid ville indrette en ny fri Fattigkasse for Sognet ved Siden af den bestaaende, foreslaar Mindretallet subsidiært, at Menighedsraadet til enhver Tid skal være pligtigt til at meddele Bestyrelsen for „de fattiges Kasse“ Oplysning om de af det udelte Understøttelser.